

ГОЛИАТ

Scott Westerfeld
GOLIATH
copyright © 2011 by Scott Westerfeld
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ГОЛИАТ

Артлайн Студиос 2015
Всички права запазени.
Автор: Скот Уестърфийлд
Превод: © 2015 Александър Драганов
Редактор: Мила Белчева
Илюстрации: © Кийт Томпсън
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-034-0

ГОЛИАТ

СКОТ ЧЕСТЪРФИЛД

Илюстрирано от Кит Томпсън

Артлайн Студиос
София, 2015

На всички, обичащи истории за
дълго прикривана любов,
която най-сетне бива разкрита

ЕДНО

– Сибир – протърпви Алек. Усети думата като бучка лед в устата си, студена като мрачната пустош, над която летяха.

– Ще стигнем в Сибир най-рано утре – отвърна Дилан, докато закусваше – и ще летим поне седмица над него. Русия е огромна.

– И студена – добави Нюкърк. Той стоеше до Алек на прозореца в стаята на курсантите, стиснал с две ръце чашата с горещ чай.

– Студена – повтори Боврил. Съществуването стисна рамото на Алек и потрепера.

Беше още началото на октомври и все още не бе завалял сняг. Небето обаче изглеждаше мрачно, макар да нямаше облаци, които да загрозяват ледената му синева. По прозореца се бе образувал скреж, свидетелство за мразовитата нощ.

„Цяла седмица над тази пустош“, помисли си Алек. Далеч от Европа, от войната. От съдбата му. „Левиатан“ продължаваше да лети на изток, вероятно към Японската империя, макар никой да не искаше да потвърди дестинацията им. Макар да бе помогнал на британците в Истанбул, екипажът на кораба все още възприемаше Алек и хората му като затворници. Той бе Машинистки принц, а те бяха Дарвинисти. Великата война между двете технологии продължаваше да се разраства и това издигаше невидима преграда между тях.

– На север е още по-студено – добави Дилан с пълна уста, – трябва да си изядеш картофите. Те ще ти държат топло.

– Но ние вече сме на север от Токио – каза Алек, – защо се отклоняваме от маршрута?

– Летим накъдето трябва – отговори Дилан. – Господин Ригби изготви широк кръгов маршрут миналата седмица, който ще ни изведе до Омск.

– Широк кръгов маршрут?

– Това е навигаторски израз – обясни Нюкърк и дъхна върху стъклото на прозореца, след което нарисува с пръст тъжна усмивка. – Земята е кръгла, но хартията е плоска, нали? Затова един курс направо изглежда изкривен, когато го нарисуваш на картата. Винаги се озоваваш по̀ на север, отколкото си мислиш.

– Освен ако не си от другата страна на екватора – добави Дилан, – тогава е обратното.

Боврил се изкикоти, като че ли широките кръгови маршрути бяха нещо забавно. Алек обаче не бе разбрал нито дума.

В интерес на истината, не беше и очаквал да разбере.

Бе влудяващо. Само допреди две седмици беше участвал в революцията срещу турския султан, властелин на Османската империя. Бунтовниците с радост се бяха възползвали от съветите на Алек, от уменията му на пилот... и бяха спечелили.

Но тук, на борда на „Левиатан“, той беше излишен – загуба на водород, както се изразяваха в екипажа за ненужните вещи. Можеше и да прекарва дните си с Дилан и Нюкърк, но не бе курсант. Не можеше да разчете секстант*, да върже морски възел или да изчисли височината, на която се намираще корабът.

Най-лошото бе, че нямаше повече работа в двигателния отсек. Докато беше планирал революцията в Истанбул, Дарвинистките инженери бяха научили достатъчно за Машинистките технологии. Вече не викаха Клоп и Хофман на помощ за

* Бгломерен уред за астрономически и геодезически наблюдения. – Бел. ред.

двигателите. Нямаха нужда от преводач.

От първия път, когато стъпи на борда на кораба, Алек бе мечтал да служи в „Левиатан“. Но нищо от това, което той умеше – пилотирането на самоход, фехтовката, знаенето на шест езика и това, че е внук на императори, – не му вършеше работа. Вероятно им беше по-полезен като млад принц, минал от другата страна на барикадата, отколкото като член на екипажа.

Сякаш всички се мъчеха да му *докажат*, че е загуба на водород. И тогава Алек си спомни нещо, което баща му беше казал – единственият начин да излекуваш невежеството си е да си го признаеш.

Той си пое дълбоко въздух.

– Няясно съм, че земята е кръгла, господин Нюкърк. Но все още не мога да разбера смисъла на широкия кръгов маршрут.

– Лесно е да се разбере, ако имаш глобус пред себе си – отвърна Дилан и избута чинията си настрана. – Има един в навигационната зала. Някой път ще се промъкнем там, когато няма офицери.

– Така ще е най-разумно. – Алек се обърна към прозореца и стисна ръце зад гърба си.

– Няма от какво да се срамувате, принц Александър – каза Нюкърк, – и аз самият не мога да изчисля маршрута като хората. Само господин Шарп се оправя. Той знае всичко за секстантите още отпреди да се качи на кораба.

– Не всички сме с късмета да имаме въздухоплавател за баща – отговори Алек.

– Баща? – намръщи се Нюкърк и се извърна от прозореца, – не беше ли вуйчо, господин Шарп?

Боврил изписука предупредително и заби малките си нокти в рамото на Алек. Дилан не отвърна. Той рядко говореше за баща си, който бе изгорял жив пред очите му. Това все още тормозеше момчето. Огнят бе единственото нещо, от което се страхуваше.

Алек изруга наум, че се прояви като *Dummkopf*. Защо ли

изобщо бе споменал за бащата на Дилан? Нима завиждаше на момчето, което сякаш умееше всичко?

Понечи да се извини, когато Боврил отново се размърда и се приведе към прозореца.

– Зверче – каза перспикациусът.

Едно черно петно се появи пред погледа им, спускайки се от ясното синьо небе. Това бе огромна птица, много по-голяма от ястребите, които бяха кръжали около кораба в планините преди няколко дни. Имаше размера и ноктите на хищник, но досега Алек не беше виждал подобно животно.

– Господин Нюкърк, тази птица не ви ли се струва странна?

Нюкърк се обърна отново към прозореца и вдигна далекогледа си, който носеше, когато бе на пост през нощта и все още висеше на врата му.

– Да – отвърна той след малко, – мисля, че това е имперски орел!

Чу се скърцането на стол и след миг Дилан застана до прозореца, заслонил очите си с ръце.

– Мъгните да го вземат! Прав си! Двуглав орел! Но имперските птици носят съобщения лично от царя!

Алек погледна към Дилан. Не знаеше дали е чул правилно.
Двуглав орел?

Орелът приближи и вече се забелязваха както черните му пера, така и златната юзда, която блестеше на светлината на утрото. Като го видя, Боврил избухна в неудържим смях.

– Лети към мостика, нали? – попита Алек.

– Да – свали далекогледа си Нюкърк. – Важните съобщения отиват право при капитана.

Алек усети искрица надежда. Руснаците бяха съюзници на Великобритания, Дарвинисти, които създаваха огромните мамотини и бойни мечки. Ами ако царят имаше нужда от помощ срещу Машинистките армии и искаше „Левиатан“ да помогне? Дори битката в заледените руски степи бе за предпочитане пред летенето в пустошта.

- Трябва да разбере какво носи птицата.
- Ами иди и питай капитана тогава – изсумтя Нюкърк.
- Да – подкрепи го и Дилан, – и го помоли за по-топла каюта.
- Едва ли ще навреди – отговори Алек. – Все още не ме е хвърлил в карцера.

Когато Алек се върна на борда преди две седмици, той бе очаквал да го оковат, задето по-рано бе избягал от кораба. Офицерите обаче се отнесоха с респект към него. Може би не беше толкова лошо, че всички вече знаеха, че е син на ерцхерцог Фердинанд, а не просто някакъв разглезен благородник, който се мъчи да избяга от военната служба.

– Как бихме могли да извиним посещението си на мостика? – попита той.

– Няма нужда да се извиняваме – отвърна Нюкърк, – птицата идва чак от Санкт Петербург. И без това ще ни извикат да я нахраним.

– А и не си виждал птичарника, принце – добави Дилан. – Няма да е зле да ни придружиш.

– Благодаря ви, господин Шарп – усмихна се Алек. – С радост ще дойда.

Дилан отново се върна на масата при безценните си картофи. Може би се радваше, че вече не говорят за баща му. Алек реши да му се извини преди края на деня.

След десет минути един вестonosен гущер подаде главата си от тръба на тавана в стаята на курсантите, след което проговори с гласа на главния кормчия:

– Господин Шарп, моля елате на мостика. Господин Нюкърк, докладвайте в товарното отделение.

Тримата хукнаха към вратата.

– Товарното? – учуди се Нюкърк. – Че за какво ми е да ходя там?

– Може би искат да инвентаризираш запасите отново – предположи Дилан. – Пътуването може да се окаже по-дълго от очакваното.

Алек се намръщи. По-дълго. Дали това означаваше, че ще се върнат в Европа, или, напротив, щяха да отлетят още по-надалеч?

Докато тримата вървяха към мостика, той усети как корабът се поклаща във въздуха. Не бе прозвучал сигнал за тревога, но екипажът изглеждаше развълануван. Когато Нюкърк зави към централното стълбище, за да слезе долу, няколко такелажници в пилотски униформи профучаха покрай тях. Те също се гласяха да слезат долу.

– Накъде отиват, за бога? – попита Алек. Такелажниците винаги работеха в горните части на кораба, по въжетата, които придържаха огромната водородна мембрана на летящия кит.

– Добър въпрос – отговори Дилан. – Съобщението на царя явно е обърнало всичко надолу с главата.

Пред вратата на мостика имаше охрана, а дузина вестоносни гущера чакаха за заповеди на тавана. Шумът от хората, машините и зверчетата изглеждаше някак по-силен.

Боврил се намести върху рамото на Алек, а момчето чувства през ботушите си как двигателите сменят режима на работа – корабът ускоряваше към пълен напред.

Нагоре, до руля на кормчията, офицерите се бяха скупчили около капитана, който държеше украсен с орнаменти свитък. Сред тях бе и доктор Барлоу. Лорисът ѝ стоеше на рамото, а домашният тилацин Таса бе седнал до нея.

От дясната страна на Алек се чу писък. Той се обърна и се озова лице в лице с удивително създание...

Имперският орел бе твърде голям, за да се побере в клетката за вестоносни птици, и затова бе застанал на сигналната маса. Той пристъпваше от крак на крак и прърхаше с лъскавите си черни криле.

Дилан не бе излъгал. Птицата бе двуглава, а двата врата се бяха увили един в друг като пернати змии. Докато Алек гледаше съществуването, занемял от ужас, едната глава клъвна другата, а от клюна ѝ се подаде яркочервен език.